

PETRA SOUKUPOVÁ NAPSALA NOVOU KNIHU A ŘÍKÁ:

Ženám se nemá říkat, co mají dělat

Kristýna Skalníková

Marta děti nechce je název románu a jednoznačné přesvědčení titulní postavy. Hrdinčino okolí má přesto nutkání její dobrovolnou bezdětnost zpochybňovat. Petra Soukupová v novince volně navazuje na svou prózu Marta v roce vetřelce z roku 2011. Protagonistka zestárla do třicátice, jež se na svatojakubské cestě do španělského Santiagu de Compostela hrouží hluboko do vlastního nitra.

Psaní v rušné kavárně mi už moc nevyhovuje

■ Máte doma Compostelu neboli diplom pro poutníky do Santiagu?

Nemám, ke katedrále v Santiagu jsem totiž nedošla. Absolvovala jsem pouze část stejné trasy z Porta.

■ Plánovaně?

Ano, na pouť jsem nakonec měla méně volných dnů, než kolik bych potřebovala. Dostat se do Santiagu pro mě ale nebylo zásadní, spíš jsem si chtěla projít tu cestu jako takovou.

■ Vycházíte v knize částečně ze svých zážitků?

Ani ne. Popis cesty do velké míry odpovídá mým vzpomínkám, příběh je ale zcela smyšlený. Nejsem Marta, její příběh není můj.

■ Na přebalu knihy se ptáte, zda může svatojakubská cesta člověku změnit život. Změnila ho vám?

To bych neřekla. Kniha je i o tom, že není zapotřebí jít do

Petra Soukupová často ve svých knihách řeší roli ženy ve společnosti.

Foto PRÁVO – Jan Handrejch

Santiagu, aby člověk byl delší čas sám se sebou.

Před šesti lety, kdy jsem se tam vydala, byla pouť módní záležitostí, teď je možná ještě víc než tehdy. Má kniha je příspěvkem do debaty, zda je ta cesta vůbec k něčemu.

■ V románu ožívujete postavu Marty, kterou jste

v předešlém díle vykreslila jako hledající se devatenáctiletou studentku. Co vás přimělo se k ní vrátit?

Chtěla jsem psát spíš o Santiagu. Když jsem přemýšlela o hrdince, jaká by měla být a co by měla zažívat, přišla mi na mysl vytvořená postava Marty. Přišlo mi zajímavé ji znovu

použít. Propojování svých děl mám v oblíbě.

■ Vychováváte dospívající dítě. Rozumíte ženám, které jsou skálopevně rozhodnuté nemít potomstvo?

Rozumím a doufám, že je to z knihy patrné. Rozhodnutí mít děti záleží na každém jednotlivci. I kdybych je nechápa-

la, myslím, že to zkrátka není má věc.

■ S otázkou mít, či nemít děti se v beletrii i non-fiction literatuře protrhla hráz. Proč jste cítila potřebu se k ní vyjádřit?

Ve svých knihách často řeším roli ženy ve společnosti. Tlak na ženy a jejich podle mě

osobní volbu, zda a kdy mít děti, jsem zatím nezpracovala, téma mě přitom lákalo. Nemám ráda, když někdo ženám říká, co mají dělat.

■ Knihu jste napsala ve druhé osobě jednotného čísla, díky čemuž jste vůči čtenářům osobnější. Má tento způsob vyprávění i další funkce?

Ne. Připadá mi, že du-forma může být až otravná tím, jak moc nablízko působí. Víím, že v dnešní literatuře jde o trend, přesto jsem toužila si ji zkusit. Druhou osobu navíc v románu tak trochu tříští promluvy ostatních postav, které jsem napsala v er-formě (*třetí osobě jednotného čísla – pozn. red.*). Tím se naléhavost du-formy rozmělnuje.

■ Setrváváte v ní i nadále?

Myslím si, že ne. Je to pořád dost specifická věc. Na du-formu se mi zpočátku špatně naskakovalo, ale když jsem si na ni zvykla, připadala mi velmi přirozená. Nicméně tolik využívaná mezi spisovateli není, k čemuž je nejspíš důvod.

■ Kde se vám nejpříjemněji píše?

Je mi to v podstatě jedno, určitě ale musí jít o klidné místo. Psaní v rušné kavárně mi už moc nevyhovuje. Poslední léta jsem zvyklá psát doma. Důležitější než prostor je pro mě denní doba.

■ Jaká?

Zásadně dopoledne. Během odpolední se poslední dobou věnuju dramaturgii projektu pro televizi Prima, o kterém zatím nemohu mluvit. Samozřejmě si vyhrazuju čas i na dceru a jiné než pracovní povinnosti.